

ПЕРЕДПАТА на „РУСЛАНА“
вносить: в Австрії:

на цілий рік 24 К
на пів року 12 К
на чверть року 6 К
на місяць 2 К

За границю:

на цілий рік: зі щоденною ви-
сылкою 7 доларів або 14 рублів;
з висылкою двічі в тижні 6 до-
ларів або 12 рублів; з висылкою
що суботи 5 доларів або 10 руб.
Поодинокі число по 10 сотків.

Телефон Редакції ч. 1484.

Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний деньник.

„Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш.
Во руске ми сердце і віра руска.“ — З Русланових повільів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
неділь і руских свят о 5 год.
по полудни. — Редакція, адміні-
страція і експедиція „Руслана“
при ул. Хмельовського ч. 15, II
поверх. Експедиція місцева
в Агенції Соколовського ул. Я-
гайлонська ч. 2.

Рукописи звертає ся лише а
попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані
є вільні від порта. — Оповідки
звичайні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а в „Надісл-
нім“ 40 сот. Подяки і привітан-
ня доносять по 30 сот. від стрічки

З часописий.

Ті послы, котрі довели до пересилена в „Українським парламентарнім Союзі“ у Відні, перечекали ся, коли думали, що оно — се пересилене — заспокоїть троха наряд і як небудь виправдає послів. Все одно, чи перед таким пересадженем послів з одной лавки на другу, чи по нїм, наряд бачить їх безсилність і, хоч числять ся з тяжкими обставинами польської праці, не може вже тим одним спостереженем потішити себе, що послы не в силі щось здобути. Се спостережене доводить загал лише до смутку і безнадійности, тим більше, коли чує, що між самими послами нема ладу.

Всього, о що послам пішло, ми не дізнаємо ся; але й те, що стало відоме, не свідчить про них корясно. Часопись п. Василька, Bukow. Post з 16. с. м., подає вістку з руских кругів, що декотрі галицькі послы змовили ся з п. Стоцьким, щоби висадити з президії і Костя Левицького і Василька на те, щоби Стоцький став провідником галицьких послів. Звідси мало вийти се пересилене, котре буде полагоджене на засіданю повного Союзу 27. с. м.

Проф. Стоцький, котрий виступив з буковинського клубу, не хотів бути ізольованим і старав ся також п. Семаку притягнути на свою сторону. Buk. Post на вірить, щоби п. Семака пристав на се. П. Стоцький старав ся також о принятє до галицького нац. дем. або до радикального (!) клубу, але дали ему знати, щоби дав спокій, отже він поки-що „дикий“.

Як бачимо, наші послы „бавлять ся“. То лише простим виборцям не вільно зривати солідарности, карности і т. д., а панам послам вільно підтримувати таки у своїй власній нечисленній громаді всі ті хибні, за котрі сей і той виборець з села дістає зовсім

непочесні титули. Grosse Geister geniert das nicht.

Очевидно в звязи з пересиленем у віденським „Союзі“ є рішуча постанова буков. укр. союзу послів з 16. с. м., вівзвати проф. Стоцького, щоби „зараз“ зложив мандат до державної ради. Буковинські послы постановляли се недвозначно вже передше, однак п. Стоцький ані зараз ані потім не послухав. Знову приклад карности для „простих“ невчених виборців. Послы бють ся, а на буковинських мужиках чуприна тріщить. Добре, що вже край взяв на себе клопіт з „Селянською Касою“ (мужики заплачуть по маленьки все!), провідники можуть тимчасом бороти ся о старшанство, а з катедри укр. літератури в Чернівцях нехай учить педель...

На засіданю 16. с. м. постановили ще буковинські послы взяти ся до організації краю і, мов на доказ, що не такі они завзяті вороги Галичан, як їх славлять, поставили на опоронений по проф. Стоцьким с о й м о в и й мандат кандидатуру „зайди“-Галичанина і уніята, Осипа Бурачинського, що є заступником державного прокуратора.

Також стверджено, що крім проф. Стоцького жаден посол не виступив із Союзу буковинських послів і постановлено, в справах загально-національних іти разом з галицькими послами, як се вже заповів п. Василько.

„Діло“ з 18. с. м. застановляє ся над тим, чому з яких 2000 українських виборців у Львові голосувало тільки 544 на п. Цегельського, і каже справедливо, що причина того є в хибі організації Українців міста Львова. Міщанство наше переважно усунуло ся від виборів, так само багато в інтелігенції („Діло“ подає вже в окремій „соромній рубриці“ імена тих, що „не сповнили свого обовязку“

і не голосували на п. Ц.). Виборчою акцією займало ся всего дво х людей. Про віче на Городецьким передмістю нікого не повідомлено. Адрес всіх виборців львівська організація не має — одним словом майже ніщо не було приготовлене.

До сих причин ми додали би ще такі:

Кожий руский виборець знав, що п. Цегельський не буде вибраний, а не витолковано мабуть нікому розумно, що із самого безнадійного голосованя хоч би всіх 2.000 руских виборців є велика моральна користь. Не перечимо, 2000 голосів мали би свою вагу, як би були, але вже вибори до міської ради, при котрих була надія і можливість щось здобути, показали, що на більше, як 500 (менше-більше) руских виборців у Львові числити годі. Сеж звичайно ті самі люди виборали. Знати се і зараз по невдалих виборах міських сподівати ся більшої участі руских виборців при виборах посла зі Львова (!), се значить подавати Полякам наше оружє в руки, аби ним могли нас побивати. При виборах міських уже й так перехвалявали ся, що 500 руских лист задержать на памятку нашої „силы“ у Львові.

Інша причина така: У Львові є прецінь кілька наших політичних організацій. Чи они сильніші, чи слабші, чи лахі, чи не милі кому, але коли йде о солідарність всіх львівських Українців, народнай чи виборчій комітет повинен бути на стільки чемний і хоч втім випадку скинути гордість із сердца, та написати письмом до сих організацій і сказати: „Вибачайте, що ми ставимо не вашого, тільки свого чоловіка, але діло таке і таке, голосуймо разом!“ Про таке письмо ми не чували, бо до соромної рубрики львівської організації належить некультурність і зарозумілість декотрих єї провідників. Самі знають, що не можуть повелічати ся організацією в самім осередку Гал. Руси, але проте гордість роз-

пихає їх до нестями. Нікого не бачать, тільки себе. Але потім уміють нарікати.

Ще одна причина: Кандидатом, хоч би для рахунку голосів, треба було ставити чоловіка однаково милого або байдужного всім, а не п. Цегельського, котрий попри свої добрі прикмети має багато несимпатичних і загально відомих хиб. Коли він дістав у Львові звиш 500 голосів, нехай він не думає собі, що він має тут звиш 500 приятелів. Се не на него голосувало ся, тільки на руского кандидата. Але були й такі виборці, котрі зовсім не голосували, головнио з причини самої особи Цегельського. І ті, що не голосували ані на Наймана, ані на Цегельського, котрий і так в жаден спосіб не був би вибраний, не повинні брати на свою голову всего сорому, на котрий складало ся ціле наше львівське політичне житє не від місяця або двох, але від десятків літ.

П'ятсот голосуючих виборців у Львові — без уваги на те, хто кандидує — се вправді не велика сила, але сила, а не пустяк. Всеж є п'ятсот людей старших, котрих можна злучити разом і до иншого діла. Але знову в тім і хіба, що в кождім иншим ділі — от хоч би у виділі якого товариства — уже всіх не треба так, як до виборів, тільки мусить бути „фамілія“ і кагал... А в тім кагалі п. Цегельський напередовець, завжди готовий, свого невідомого виборця й повизати, коли він не пише ся на его примхоту програму...

Кілька дат із нашого середнього шкільництва.

(Конець).

6. М а т е м а т и к а і Ф і з и к а :

Пе математиці я сподівав ся того самого, що по історії і справді тут менше завів

І. Н. Поталенко.

Маленька гра.

(Дальше).

Прасов був опять в тій самій комнаті, де всьо по давному. Тільки у Гната, замість цілком глупого лица, було тепер приємно глупе. Гість мис ся, переодіває ся і розмовляє з Гнатом.

— Та чогож ти записав ся? — питає він свого хвилевого камердинера.

— Так... з туги, відповідає він, глядячи ему в лице з обожанем.

— Та в якій тугі?

— З туги... Тому, що ви виїхали, мені стало дуже нудно... От я і розпив ся!

— А що тут у вас такого стало ся? Якісь шереміни...

— С. Тільки сказати не можна.

— А то чому?

— Не дозволено!... Самі пан заборонили! А с... богато є!

У вікно застукали.

— Чи ти скоро будеш готов?

То питає Петро Алексієвич. Через пів мінути він зайшов до комнати.

— Жена з нетерпеливостю жде тебе, говорив він. — Она каже, що так довго переодівають ся лише столичні кокетки!

„Як у них всьо тепер мило і, так сказати, сердечно“ — подумав Прасов.

На конець він був готов. Обридлов взяв его під руку і потягнув за собою. Они ввійшли до салі, тої самої, в якій стояв роля і

де Надія Александрівна грала та співала. Може бути, що тут власне почала ся та маленька історія, яка розіграла ся так глупо, а яка тепер довела до якихсь блискучих вислідів, що радують серце Обридлова. Але в чім лежать ті успіхи?

Надія Александрівна сиділа біля вікна, але при їх появі встала і пішла їм на стрічу. Она була в пестрім, українським костюмі, який дивно гармонізував зі здоровим рум'янцем на її щоках. Дві грубі коси спускали ся низше пояса. В сїм костюмі було їй краще, як у инших. Володко гримасно йшов за нею, та держав ся її за одежу.

— Витаю утікача! — сердечно промовила она і протягнула до него руку.

— Утікач, якого зловлено! — жартом завважав Петро Алексієвич. — І можеш уявити собі, Надю, що у него був непохитний намір їхати прямо в Москву!

— Ай-ай-ай-ай!

— Якже він не похитний, коли ти его так скоро захитав? — сказав Прасов.

— Ну, одним словом, ви з нами і я маю спроможність вияснити вам дещо з того, що вас склонило до утечі.

— Володку, підємо! — звернув ся Обридлов до хлопчика. — Я обіцяв показати тобі твого коня.

Він взяв хлопця за руку і вийшов з ним в салі.

— Сідайте, Николаю Сергеевичу! — промовила Надія Александрівна і сіла на давнім місці біля вікна.

Прасов усів на твердій канапці і був готов слухати.

Він подумав!

— Знов tête-à-tête! Але смм разом не грозять мені ніякі підступи.

— Скажіть, чи ви дуже сердите ся на нас? — запитала Надія.

— Дуже, дуже! — вітверто відповів Прасов. — Признаю ся, що я був щиро обурений.

— Моїм поведенем?

— Ні, не тим головно...

— Але коли я виясню вам моє поведене, то ви будете обурені ще більше.

— В такім разі, чи не краще буде здержати ся від сего поясненя?

— О ні, коли ви пізнаєте мої спонукки, і познакомиєте ся з вислідами, то ви, як прихильний мені чоловік, будете раді а може й похвалите мене...

— Прошу, я слухаю. Се мене цікавить! сказав поважно Прасов.

— Але ранше всего, дозвольтє вам сказати, що ви не дуже далекозорі...

— Чи справді? Я се вперве чую від женщины.

— Так, а притім від женщины з села, котра вам те зараз докаже. Чи вам не впала в очи та обставина, що порядна жінка, замужна і мати семі, другого дня після знаомства з вами викладає перед вами цілу свою душу?

— А скажіть, чи се було не щиро? — розгорячковано зашитає її Прасов.

— О, ні, ви надармо вважаєте мене самолюбно до такої злобної гри. Все те було щиро. Я жалувала ся вам на горе, яке дійсно

накипіло у мене в душі. Але се прецінь було трохи за скоро і для вас неочікувано?

— Я пояснив се тим, що вам вже було дуже тяжко...

— Гм!.. А чи знаєте ви, що жінка, хоть як накипіло би у неї горе, скорше рішисть ся виляти его перед деревом, чим перед мужчиною, якого не знає і про котрого не знає також, як він на се буде дивити ся. А я рішила ся. Я рішила ся тому, що ви третого дня збирали ся виїхати і треба було спішити ся...

— Дуже зле!..

— Так, дуже зле і самолюбно! Але я тоді щиро думала, що ви, як друг мужа, дастьте мені дружну раду; а ви відказали ся. І в ту хвилю дозрів у моїй голові цілий плян?..

— Ось як! Навіть цілий плян?..

— Так. Плян мій полягав на тім, щоби розбудити спляче чувство мого мужа. Все те, що правда, було у високій степені самолюбним, але щож робити?.. Я не могла поділити ся з вами моїми гадками, тому, що ви на певно не згодили би ся грати тої ролі, яку...

— Яку, однак, грав? — докінчив за неї Прасов. З вас дуже зручна жінка, Надіє Александрівна!..

— Щож робити? Я летіла на всіх конях по своїй егоїстичній дорозі. Але згодите ся, що ви в дійности відказали би ся від тої ролі, колиб знали?

— Відказав би ся, тому що не люблю грати роль і не маю до того спосібностей.

ся. Все, що 33 математиків, то не 20 істориків, тим більше, що тими математиками міг би обсадити есентуальних 17 гімназій українських, підчас коли істориками лиш сім!

Тільки про одно не треба забувати. Старших професорів є тут 10, молодших 23, та й підчас коли інші предмети, окрім німецького є вже нині майже неприступні для наших доморослих „ефіяльтів“ хіба би здавали дещо в польській мові викладній і рефлектували лиш на польській гімназії, математика остана для них все „поштитим“ предметом, бо стратити тут посаду ізза „убіжженій“ політичних, підеш до „руського“ банку, або виїдеш за границю в „свату матушку Расцію“!

Та й $\alpha + \beta$ московське а $\alpha + \beta$ українське те саме і не буде їх дражнити! Тим то й догадую ся, що у тім „небувалім“ числі для нас математиків, є певний більший процент москвофілів!

Слабше ще має ся справа з іспитованими суплентами-математиками. На 69 всіх, а 61 Поляків маємо лиш вісьмох, які є покищо без посади!

7. Історія природи:

у нас ще дуже слабенька. Підчас коли Поляки мають вже своїх сталих професорів 73, ми можемо похвалити ся лише десятима...

Між іспитованими суплентами маємо одного більше. На 51 іспитованих природописців без сталих посад — є наших 11.

Та на конєць приходять предмети, про які я волів би не писати.

Бо й чиж не прикро чоловікови, коли бачить, що на 21 професорів хеміків Поляків у нас нема ні одного.

Та й надії нема на ліпше.

Між 16 іспитованими бачу лиш одного д-ра Гіряка Юліяна, який відважив посвятити ся сему предметови.

Між професорами до математики і вичеркової геометрії бачу лиш д. Каліцуна Василя, одного на 16 Поляків, між суплентами того самого предмету є у Поляків 9, у нас ні одного.

До рисунків професорів Русинів в Галичці у нас нема! Нам того не треба. Поляків за те аж 30!

Між суплентами з іспитом до рисунків найшов таки одного білого крука. Є ним — суспільність повинна довідати ся — д. Лев Должиків зі Станіслава. Полякам таки ще 7 остало.

Та й в руханці на сталих посадах з Русинів не бачу нікого.

Всі 11 заняті Поляками. Бо й якже може інакше бути, коли на 7 іспитованих суплєнтів-руханків, ми лиш одного д. Витовта Рогошевського находимо.

От і наш білянс, вся наша „сила“, наше середнє шкільництво, число професорів, учи-

— А однак у вас показали ся спосібности до мимовільної ролі...

— Боввана?... Ха, ха, ха, ха!... розсьміяв ся Прасов. Продовжайте, продовжайте, прошу, ваше отверте поясненє.

— І так я поставила собі ціль, розбудити мого мужа. Я попробувала діняти сего при помочи маленького концерта; я думала, що мій муж не стерпить сего, щоби чужий мужчина один одушевляв ся моєю грою і співом та що сам приїде і що з того пічне ся его пробудженє. Але він показав ся сильнішим від сеї спокуси. Ви завважали також, що я старала ся в своїх словах і в поведєну не звертати уваги на него а вас підчеркувати, але він сего також не завважав. Тоді я рішила ся на останній спосіб. Треба було спішити, бо за день ви могли відіхати, а без вас, то є, третей особи, я була би безсилна.

— Говоріть, говоріть!

— Я рішила ся викликати в нїм заздрість в найбільше зловний спосіб. І се правда, що колиб треба було сего, я рішила ся вас спонукати плавати на лодці цілу ніч, до сходу сонця, але розвязка наступила раніше і ви були звільнені від сеї нудьги... І чи ви не завважали, що я була цілком статочною, коли ми плили по річці, а стала нараз дитиною, коли ми приближили ся до нашого дому?

— Завважав, але признаю ся, я се поясняв просто вашою нерозвагою.

(Дальше буде).

телів і суплєнтів так нужденне, що як би постягав їх всіх з цілої Галичини без ріжницї, чи Українець, чи москаль, чи „starorusin“, чи лише „gente Ruthenus“, та обсадив, припустім, дві ново-кредовані семінарії, а на одну реально в українською викладною мовою вже би професорів в деяких предметах не стало (руське+французьке; матем. і вичерки. геометрія, рисунки і руханка), а рештою обсадив би ріжно: Рутенїстами 12 гімназій, істориками так само, математиками 19, природописцями і фізіологами лиш вісім, германїстами лиш 6, польонїстами ні одної.

Річ певна, що годї нам поминути суплєнтів без іспиту. Се наша резерва, лиш коби загал їх не йшов слідом найстарших наших неіспитованих фізіологів, з котрих оден роджений ще в 1862. р. зачав службу в 1890. р., другий в 1869. зачав службу в 1884., третій уроджений в 1872. зачав службу в 1897. р. Перший служить без іспиту 23 років, другий 19, третій 16!

Та й так їх у нас і неіспитованих тільки, щоби могли попередні прогалини виповнити.

У нижшій табелї постараю ся се наглядно представити:

Суплєнти без іспиту:

Предмет:	Русини	Поляки
Релігія	5	19
Фізіологія клясична	35	159
Польське	1	111
Польське+німецьке	—	14
Польське+французьке	—	11
Руське	15	—
Німецьке	17	84
Історія	6	45
Математика	8	36
Наука природи	6	18
Хемія	—!!	2
Рисунки	1!!	20
Разом	94!	519

Ну й вся резерва: 94 Русинів на 519 Поляків!

Чи може не сьмішно?

Та чи не тяжка змора наляже на кожного свідомого Українця, коли собі всі поперед числа зісумує і прямо в очи правді загляне.

Сто девятьдесят п'ять маємо сталих професорів, яким Поляки супротивляють: тисяч тридцять п'ять професорів!

Шістьдесят трьох маємо іспитованих суплєнтів, яким Поляки супротивляють: триста сорок!

І девятьдесят чотирох маємо неіспитованих суплєнтів, яким Поляки супротивляють: п'ятьсот дев'ятнацять суплєнтів!

Хіба що досить!

Триста п'ятьдесят двох членів нашого учительського збору сунротив тисяч вісімсот дев'ятьдесят чотирох Поляків, то так мале число і нічо незначуче, що питаеш ся сам себе: чи справді живемо і справді розвиваємо ся?

І силою втискає ся гірка відповідь, що ми ні живемо, ні розвиваємо ся, но що наша школа в ярмі, власнім, тяжким ярмі, повнім апатії, легководушности, лінивства та інертності!..

В Сяноці, дня 14. лютия 1913.

4-ка.

Просимо домагага ся „Руслана“ по всіх реставраціях, каварнях, торговлях і привєднувати нам нових передплатників в кругах своїх знакомих.

Війна на Балкані.

З воєнного видна.

З урядового черногорського жерела звіщають: Бомбардованє Скутарі триває дальше з успіхом. На ліве крило генерала Мартиновича, котрий обсадив сего Зуос, отворив ворог сильний огонь з Брдіци, на який відповіджено енергічно. Турецкі гармати замовкли, огонь турецької артилерії без успіху. Тепер по обох сторонах є перерва в діланю, обі сторони приготавляють ся до борби.

Впрочім нема інших важніших вістий з поля бою. Се знає, що по обох сторонах ладять ся до великих битв.

Пригода Енвер бєя.

„N. Fr. Presse“ приносить вість, що Енвер бєя легко поранено в скарці з офіцерами турецької воєнної маринарки, бо перед офіцерами критикуван поведєне коменданта воєнного судна „Ассар-і-Тевфік“.

Справа мира.

Великодержави мали заявити турецькому відіоручникови Гаккі паші, який просив о посередництво в справі мира, що Туреччина мусить згодити ся на условини, заключені в збірній ноті великодержав, в иншій случаю не можуть зачати ся нові мирові переговори.

Переговори в справі острова Родос.

„Los. Anz.“ доносить з Парижа, що б. турецький міністер заграничних справ Норадунгіян прибув до Італії в отсій справі: Італія поставила Порті предлогу, щоби она відступила від острова Родос, за який Італія готова заплатити 50 мільонів франків під условину, що сі гроші не будуть повернені на воєнні цілі.

Румунсько-болгарська задирика.

Півурядово доносять з Парижа, що думка, висловлена російським правительством в справі полагати румунсько-болгарського спорозуміння судом, зустріла ся із згодою великодержав. Болгарія виявляє нахил прийняти такого мирового суду. Здає ся, що великодержави переконали ся про се. заким підприємля кроки в Букарешті, якими дораджувано румунському правительству, щоби здержало ся від остаточних кроків, без відклику до помочи великодержав. В Софії підприємато онові подібний крок і раджено болгарському правительству, щоби віддало великодержавам управильненє справи.

Вчєрашні пополудневі дєвєтєнік відєньскі стєрджуєт, що румунсько-болгарський спір імовірно вже в найблизших дєнєх втратить своє дотєперішнє заөгнєнє. Спір будє рішений великодержавами. Знаєннє, що всі великодержави в сїм случаю стоять по сторонї Румунї і признають, що єї домагага є оправданї.

На російській границі.

В часї вправ — розказує в „Danzer's Armee Zeitung“ якийсь офіцер — зустріли ми в лісі, по австрійській сторонї жовнірів з російської граничної сторожі. Побачивши австрійських уланів кинули ся чим скорше до втечі за граничні стовпи. Коли улани розїддали ковї, тоді російські гості перейшли знова, без карабїнів, границу і, окруживши уланів, почали приглядати ся їм з подивом і завистю.

Австрійські офіцери, зачудовані таким поведєнєм російських жовнірів, зажадали виясненє від вахмайстра австрійської жандармерії і слухали его з найбільшим здивованєм.

Ось ся постійна російська гранична станиця числять 11 людей під проводом підофіцера. Станиця складає ся з невеличкої хати для жовнірів і стайні. Коли по австрійській сторонї прийшов для скріплення станиці відділ піхоти, російський підофіцер перейшов границу із всіма своїми підвласними і заявив, що настала вивадді війна, але він не хоче зовсім воювати. Австрійський вахмайстер мусїв ужити цілої вимови, щоби вияснити єму, що про війну нема ще бесїди, а щоби намовити російських жовнірів до повороту на станицю, мусїв їм обїцяти, що сейчас повідомить їх про вивбух війни.

Австрійський капраль піхоти потвердив, сьміючись, се оповіданє і вияснив, що є причиною такого воєнного „запалу“ на російській станиці. Іменно російський капітан кінноти, під якого приказами стояла ся станиця, являє ся там раз в місяць і виплачує їм жолд, як єму подобає ся. Майже половина лишає ся в его кишені. Що до запровіянтованя складає ся оно з борщу, кулеші і гороху. М'яса, ні грошиї на м'ясо зовсім не одержують. За те можуть полювати, бо амуніція дістають до скочу, отже стріляють в кожного зайця.

Тому й не дивниця, що бідні салдати в зависстю двілять ся на австрійських жовнірів. Такі самі відносини, як вєвняли австрійські жандарми, панують також на сумєжній російській станиці.

„За чарку „водки“ — розказував сей

вахмайстер — довідаю ся від них про все. За фляшку горівки віддасть кождий з них карабін і втече зі служби“.

Вкінци вахмайстер запросив офіцарів, щоби пішли з ним оглянути російську стражницю. Офіцари не хотїли, не знаючи, як будуть приняті Москалями.

„Що они мають до говорєнєя? — пояснював жандарм. — Прецінь хєджу там не раз, щоби зробити між ними лад, коли побють ся або виповідать своєму підофіцерови послух“.

Отже пішли ми — кінчить офіцер — оглянули станицю, стайню, конї, оружє, амуніцію, просто все, витанї салдатами з цілою покорою. Показували нам свої карабїни і нові набой острозакінченї кулі і усьміхали ся при тім з вдєволєнєм, бо вахмайстер обїцяв їм по чарці горівки.

Просимо відновити передплату.

НОВИНИ.

— Калєндар. В п'ятицю: руско-кат.: Теодора страт.; римо-кат.: Елеонора. — В суботу: руско кат.: Никифора; римо-кат.: Петра.

— Програма парламентарних праць. „N. W. Tagblatt“ доносить, що предсїдник палати послів Сильвестер, скликав на день 27. с. м. конференцію сенїорів, щоби на нїї уложити програму парламентарних праць. П. Сильвестер сподїє ся, що соймово комісія гал. виборчої реформи, яка відбудє ся дня 24. с. м., доведє до якогось норозуміня і, що з виясненєм положєнєя у Львові будє можна приступити до вжкованя програми праць палати.

„N. Fr. Presse“ сумніває ся однак, чи перед лат. Великоднєми свєтїями дасть ся полагодити скарбовий плян. Навіть коли би скарбова комісія працювала дуже скоро, то неповедєнє переговорів у Львові вплине вєдьми на піднесєнє олозиційного настрою сторонництв у Відні так, що скарбовий плян не має вигляду на переведєнє перед лат. Великоднєм.

— Відіривають карти. Ми читали вже від яких двох місяцїв на сторїнках „Прикарпатської Русї“ зазиви до русофільських учеників, щоби перєписували ся з учениками Москалями, які надсилали свої адреси до „Прикарпатської“, а що справа видавала ся невинною, не звертали ми на неї належної уваги. Тимчасом з русофільського, отже першого жєрєла (лист Порфіря Збїглей до „Прик. Русї“ ч. 988 „кь сближенію малодєжи Галицької и Державной Русї“) довідуюємо ся, що перєписка русофільських учеників прибрала ціхї політичної пропаганди для підмоги російщинї в Галиччї. Тємою листів русофільських учеників є майже виключно полїтика, або як пише П. Збїглей „борба за русское слово и русскую идею“ — а цілю: демонстрация перед російскими урядовими кругами, що російська пропаганда в Галиччї вєдє ся і то з успіхом. Сї листи мають повнити ся печатно в російських націоналістичних і урядових часописях (П. Збїглей пише: „єти письма будуть печатать ся в „Ученикѣ“, а вѣ которые даже вѣ больших и ежедневных газетях“), листи, писанї нераз під диктатом русофільського редактора або „дѣятеля“ в родї Бендасюка для викликуваня ворожого настрою проти Австрії, Українців і Поляків. Для Галиччї мають єсі листи рівнож своє значїнє, а саме при помочи їх поширюваня ходять російським пропагандистам о утвердженє збаламученої части населєнєя в Галиччї в переконаню, що в Росїї журять ся русофільською „идеєю“ і не дадуть єї погібнути. Часописє із листами мають бути розкиненї в великій кількості по Галиччї (Порфірій Збїглей (geste Збїглей) пише: „Редакторъ „Ученика“ В. Гр. Янчевецкій заявилъ, что будетъ радъ посылать (очевидно бесплатно) 100 номеровъ журнала въ Галицію для учащихя. Пускай въ каждой мѣстности сговорятся насчетъ адреса — самое лучшее на руки какого нибудь независимаго русскаго человека — и пускай эти свѣдѣнія перешлютъ подъ адресомъ: С. Петербургъ, главная почта. П. Л. Збѣглю „до востребованія“).

Як бачимо, П. Збїглей (родом з під Тисьмениці) взяв натки агітаційної сітї між молодежию в свої руки, очевидно за відомостию

російської поліції. Бо без „доброї марки“ у російського поліційного департаменту численніша переписка з багатоговорячим: „до востребования“ стягла би на гаспадіна Збіглена підозріне заговорництво, „неблагонадєждности“ і тим подібних благ. В сю пропаганду, чисто політичного характеру, повинні вглянути передівсім шкільні власті, а вже потім і всякі інші.

— Ширіть тверезість! Броварникам, горальникам, фабрикантам наливков, шинкарям і т. п. складає наш убогий руский нарід в Галичині кільканайцять мільонів корон щорічної данини, нищить ся матеріяльно, фізично і морально і нема способу, щоби відучити єго від пиянства. Наші інтелігенти пють, бо кажуть, що мають за що (се неправда!), а мужик не з нужди і чим більше пиянчить, тим в більшу нужду попадає. Інтелігент не пиво, вино і розоліся, а мужик звичайну сивуху — на що кого стати, але примір бере з панів. На сю тему можна би писати цілі аркуші, а конець кінцем виійшло би, що лихий примір йде з гори. Если би інтелігенція перестала уживати алкогольів по реставраціях і в себе в дома, на весілях, празниках і забавах, то дала би селянинови добрий примір і успішно могла би поборювати пиянство між народом. Мільони корон остали би при наших народі і не потапали би в чужих кармахах. Вчерашне *Słowo polskie* (ч. 84) пише у вступній статі між иншим: „Musimy szuwać, aby żaden grosz nasz nie dostał się w niepolskie ręce, aby nowoczesna broń: pieniądze, zasilła nasz własny, nie obcy arsenał“. Свѣята правда. Яких чудес на народній і економічній ниві можна би доказувати, маючи що року заощадженнях кільканайцять мільонів корон?

Коли перед кількома роками заложено у Львові укр. протиалькогольне тов-о „Відроджене“ адало ся, що оно буде зараз мати тисячі членів, передовсім між нашою інтелігенцією. Та де там! На пересічнім вечерку з танцями у Львові випивають за 150 К пива! Панове в різних „гостиницях“ платять десятками за алкогольі одного вечера, „бо їх на то стати“. А як на найживотнійші народні потреби дає такий пиячина 1 або 2 корони місячно, то кривить ся і в душі проклинає всякі бурси, захоронки і школи. Считайте курсора, що зберє датки, чи се неправда!

Мимо такого невідрадного стану тов. „Відроджене“ працює дальше над поширенням тверезости. На засіданю виділу дня 31. м. м. п. Гарасевич, голова „Відродженя“ обговоривши дотеперішній розвій тов-а, предложив отсей план дальшої роботи:

„Привзначім грошеву нагороду кождому, хто обзвачомить ся з протиалькогольною літературою настілько, що набере цілковитого переконаня о шкідливости алкоголью і збере в своїй місцевости гурток селян, яких звдає для ідеї нашого товариства, а при тім вичити історію України, літератури і основ кооперації в підручників нами вказаних, вправного читаня, писаня і рахованя. Найменший гурток може складати ся з 20 селян почавши від 18. року жита, в тім що найменше 1/3 жіноцтва. За переконанє о шкідливости алкоголью і вичученє вказаних предметів такого гуртка дістане кождий нагороду 400 К. За вичученє 30 селян з одной місцевости дістане 600 К, 40 селян 800 К, а за вичученє 50 селян нагороду 1000 К. Через таке наділюване нагород грошевих дамо захоту многам одиницям до сеї тяжкої вправді, але дуже основної народної науки. Передовсім інтелігентам, що живють на селах, така праця може стати великою розрадою в часі зимової скучної пори, кождо всі жителі села розпоряджають часто вільним часом аж до зноди. Не один учитель народний або учителька може в той спосіб придбати гроша, коли на прожитє часто члєпної рідні місячна платня єму не вистарчає. Так само парох або сотрудиик враз з жінкою, що погав ся в убоге село і бідє та на забутє журби задля недостачі гроша кладе вераа ділинами годинами пасьяна, може в той спосіб підратувати ся. Неодна панночка, що скінчила семінарію або лицей, та вернувши домів вичікує на слухний час, може взяти ся до сеї праці. Селяниці, що скінчив курс вкщої освѣти, коли лиш набуде собі на стілько відомостей, що зуміє зібраний гурток научити, або академик, який задля недостачі гроша та своєї безрадности сидить безчинно на карку бідного батька, зможе собі придбати гроша хоч на вайконецнійші видатки на студії. Набувши раз досвід і вправи в того рода научаню будуть они всі працювати від-

так в тім напрямі через цілий час живучи на селі. На сю ціль можемо на разі назначити 50 нагород з наших фондів. В той спосіб стаємо втворювати в поодиноких місцевинах з темних мас відразу цілі гурти селян національно освѣдомлених під впливом і напрямком нашої протиалькогольної ідеї, які на основі відомостей набутих в зрілім віці, зможуть відтак збогачувати своє знанє самі через самообразованє. Они стануть горнути ся до всяких просвѣтних і економічних інституцій та своєю активною участію поширять і поглиблять національне житє. Тому, коли рішимо ся нині на сего рода акцію і впровадимо її, то звдаємо собі скоро загал, бо станемо сильною підпорою для всіх наших просвѣтних і економічних організацій та причинемо ся до скорого поступу цілого нашого народу“.

По основній дискусії, в якій забирали голос о. Ваньо, Балацький, Целевич, Пачовський, привято сей проєкт як дуже актуальний для товариства, та рішено оголосити конкурс на 50 грошевих нагород.

— **Працальна бесѣда адмірала Монтекуоля.** „Mil. Rundschau“ доносить, що адмірал Монтекуолі внесє по досягненю 72. р. жита просьбу о перенесенє єго в стан супочинку. Підчас свого останного побуту на флоті запросив адмірал всіх з-адміралів і командантів на поміст корабля „Viribus unitis“ і попросив ся з ними ось якими словами: Вся наша флота є в службі і небаком може одержати приказ до візду проти ворога, тоді виваить ся, що довгі літа мира відповідно вихиснувано. Вимаганю від вас много і вимагати ме ся і на дальше. Я хотів би Вам пригадати в сій хвилі, що вже по часті я говорив: Будьте твердими супроти себе самих і дайте через се примір вірного сповнюваня обовязків, старайте ся жичливо про добро Вам підчинених, а досягнете вислїди, яких в звичайнім часі Ви не уважали би за можливі. Я згадував недавно, що маю повне пересвѣченє, що наша флота здобудє від теперішним нашим проведом нові лаври, але я на жалє не буду міг вже брати в тім участі, бо дожджу до віку, який є границею військової діяльности. Вкінці згадав адмірал з вдоволенєм, що єго стремління до сотвореня великої флоты не лишать ся без успіху.

— **Стріли божевільного в церкві.** Від неділі відбував ся в Мильгайм над Рурою (в Німеччині) місія, якої провідником був о. Венгелер. Вче а о 6. год. рано прийшов до сповідниці в церкві св. Енгельберта 40-літній робітник Вайнанд. Підійшовши до о. Венгелера, вивня нечаяно з під нагортки ручницю і влучним стрілом положив єго на місці трупом. Убийника зараз арештовано. З єго візанць виходить, що діло се сповнив з божевїля. Вайнанд має бути Полюком.

— **3 рублики шпигунства.** Арештований недавно у Львові під замітом шпигунства в хосєн Росії, Андрій Романюк, б. секретар староства в Рогатині, має — як виявило ся — зносини з одним жовніром корпусної команди у Львові, занятим там в характері рисівника. Жовнір сей привозив Романюкови до Рогатина важні війскові документи і рисунки, а Романюк знова виїздив з тим матеріалом до Львова. Жовніра арештовано у Львові і замкнено в військової в'язниці. Підчас трусєниці в помешканю Романюка найдено падиначу книжочку на суму 70.000 К і записник, де находили ся записки важних актів і числа тих актів. Записки сі містять також різні розпорядки, про які, крім старости, ніхто не може знати. Слїдство проти Романюка трєває дальше.

— **Рідня Св. Отця Пія X.** складала ся з 6 сестер і одного брата. Перед 30 роками помер отець, а перед 20 мати, яка дожила ще хвилі іменована сива кардиналом. Коли кардинал Сарто засїв на столиці св. Петра, дві єго замужні сестри мешкали в Сальвано, Антонія за Францом де Бей і Люція жінка тамошного захристяна. В тім селі був теперішній Св. Отець парохом через 10 літ. Три молодші сестри Рожа, Амелія і Марія, незамужні, вели заряд дому венецького патріярха. Останна в сестер, Тереса, отворила крамницю зі солюю і тютюном; одинокий брат, Анджелио був також власником крамниці і листоносцем в селі під Мантуєю. Коли кардинал Сарто став Папою, сестри єго перенесли ся до Риму і замешкали недалеко Ватикану, де вели скромне і побожне житє. Рожа Сарто, яка недавно померла, мешкала в Римі від 1903 року.

— **Відгомін процесу Лукача.** Гр. Стефан Ти-

са оголосив в „Budapesti Hirlap“ заяву в справі процесу Лукача і нових нападів гр. Апонія і гр. Андрася. Кажє він, що опозиція хоче очевидно, щоби справа прийшла перед суд присяжних. Тут однак розходить ся о політичну справу. Всюди є виборчі фонди, як на Угорщині, так і за границею. Чи се є добре, чи зле, на сім не можна опирати ся, але се належить до політики і нехай опозиція введе сю справу перед парламентом.

— **Орел з бронзу ваги 25.000 кг.** Саме тепер кінчить ся будова нового будинку міністерства війни на Штубенрінгу у Відні. Оноді зачало ся монтованє величезного двоголового орла, який буде поставлений на виднім вершку будинка, понад групою відзнак і прапорів. Орел буде стояти на висоті 36 метрів. Розложєні крила вивосять 15 метрів, а вага 25.000 кільограмів. Складові часті орла є з гарматного бронзу.

— **Жертви готівкою** не звільняють нікого від обовязку жаданя купонів У. Т. П. і уживаня товарів з маркою У. Т. П.

— **Наслідок фінансового пересилєня.** Вчєрано відобрав собі у Львові жите вистрілом з револьвера 46 літній Адольф Гевер, власник торговлі блаватних товарів в Ринку ч. 19. Причиною самоубийства мали бути лихі фінансові відносини.

Оповідки.

— **3 перемискої єпархії.** Розписано в друге конкурє з речинцем по 28. лютия на парохію Сокаль з тим, що кандидати мають підписати заяву, що годять ся на виділенє прилучєної Поториці. — О. Іван Ковальський в Ваневі іменований ординариятским шкільним комісарем для шкіл белзкого деканата, на місце о. Ів. Плєшкєвича в Боратині. — Презєнти на парохії одержали оо.: Вікт. Кончалю на Лукове, Любом. Сембратович на Завадку, Ів. Лєсак на Щутків, Мих. Білас на Лібохору, Стеф. Маланяк на Мадцину вел., Ром. Ладижицький на Звір і Стеф. Онискевич на Купновичі. — Крилопанські віданки одержали оо.: Вол. Козловський в Поворовнику, Ів. Яворський в Стрільбичах, Ант. Слоньський в Михалєвичах (дрогобицького дек.) і Ант. Макар в Олєшчях. — Від конкурєсного іспиту увільнено оо.: Мих. Кузьмак в Явирнику руским і Ів. Волоєяньський в Краківці. — Завідєтелями іменовані оо.: Ів. Левицький в Татарях і Ів. Чичула в Устриках горішних. — О. Ів. Ліщинський іменований сотрудииком в Тустановичах. — Канонічну інституцію одержали оо.: Віктор Саламон на Пили (через заміну), Описим Саламон на Воробник кор. (через заміну) і Мих. Сікора на Добру шляхоцку.

— **3 Тернополя.** В міській салі відбудє ся в суботу дня 22. с. м. о 7. год. вечером відчит проф. Ів. Бобєрского зі Львова на тему „Одєниця а нарід“.

— **Стипендії** Намісник надав стипєндії в наукового фонду, призначєного для української молодіжи, в річних квотах 210 К, почавши від шк. р. 1912/3. Іванови Гасманови, студ. IV. р. прав у Львові і Мих. Осінчукови, студ. III. р. філософії в Кракові. Крім сєго признав дальше право побору сеї стипєндії на час одного року Мих. Малицкому, студ. V. р. філософії у Львові.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила в учительським званю, надаючи титул профєсора, отсих учителів в середних школах: Л. Голубовича в реальн. шк. в Тернополі і д-ра Б. Фуліньського в IV. гімн. у Львові; надала Вас. Процєви, заст. учит. в гімн. в Бродях, учительську посаду в тім заведеню; іменовала Ів. Новосельського заст. учит. в філії акад. гімн. у Львові; установила М. Кляйна асистєнтом при науці рисунків в II. реальн. шк. у Львові; перенєсла заступників учителів в середних школах: А. Сметану в гімн. в Перемислї на Засані до гімн. в Ясї, Т. Евстахєвича з муж. учит. сем. в Станіславові до гімн. в Бродях, С. Тирєвича з гімн. в Жовкві до II. реальн. шк. у Львові, К. Капустинського в I. гімн. в Рашєві до гімн. в Городку ягайл., О. Цєнцилу з II. гімн. в Станіславові до гімн. в Горлицях і А. Рапапорта з VIII. до VI. гімн. у Львові; іменовала в народних школах: В. Кротохвиля учит. муж. 3-кл. вид. шк. в Радехові, Д. Семковича учит. муж. 5-кл. шк. в Косові, і Л. Клячинського учит. 4 кл. муж. вар., пол. з вид. шк. в Радехові; управитєлями 2-кл. шкіл: П. Богунєвича на передмістє Заєлатин в Стрїї, Г. Мєльничка в Козьовій і С. Ласовського в Сороках; учительками 2-кл. шкіл: В. Енгльову в Шумлянях і О. Мисюнгєвичєвну в Товєтєнькім; учительками (льками) 1-кл. шкіл:

П. Стиранку в Цєлєві, В. Шкільницку в Павловій і М. Шутєвського в Кальнім; перенєсла: М. Козяка, управ. 2-кл. шк. в Яблонові, на рівнор. пос. до 2-кл. шк. в Гніїнцях, М. Томашка, управ. 2-кл. шк. в Підгірцях, на рівн. пос. до 2-кл. шк. в Козьовій, Г. Мєльничка, управ. 2-кл. шк. в Козьовій, на рівнор. пос. до 2-кл. шк. в Підгірцях і О. Мовчука, учит. 1-кл. шк. в Монастирцях, на рівнор. пос. до школи в Бордуляках.

Всячина.

— **Місто Силістрія**, кість незгоди межі Болгарією а Румунією, лежить над Дунаєм, в місци, де звертє ся могоча, тут на 2-5 клм. широка ріка на північ, опливаючи Добруджу. Силістрія — кріпость, є отже начє ключем до Добруджі і належить до неї так етнографічно, як і географічно. Місто се, яке має тепер лише коло 12.000 мешканців, з яких половина ісповідує іслам, мало вже в старині як табор римських легіонів „Durostorum“, велике стратегічне значінє. В половині X. віку боронив ся тут болгарський цар Самєон проти Мадяр і Греків. Пізнійше здобув твердиню сєрбський володїтель Душан, при чім знищив зовсім болгарську державу. Потім переходила Силістрія з рук до рук. Мали єї на переміню то руский князь Свѣтослав, відтак візантійські цїсарі, то знова Турки. Від 1400 р. видєрали собі взаїмно єї то Турки, то знова Волохи, аж вкінці в 1544 р. поселив ся тут постійно турецкий намісник. Місто зацвєло як важна торговельна точка і найголовніша пристань над Дунаєм. В 1811 р. здобули кріпость наладом, по п'ятидєневній облозі, Росіяни. По заключєню мира відбудували Турки знесені укріпєня і скріпили їх так, що підчас турецько-російської війни в 1828—29 р. видєржала кріпость дві облоги, в яких друга трєвала шість місяців. Назад, при яким вкінці вдер ся Дибіч до міста, оплатили Росіяни нечуваними стратами. Підчас кримської війни на дармо облягав Силістрію Пашкєвич; здає ся також, що і в 1877 р. старали ся єго здобути, але без успіху. Румунія, який Росія з вдяки за хосєнну оружню поміч забрала Бєсарабію, а дала в заміну бідну Добруджу, зажадала на берлінським конгрєсі в 1878 р. прилучєня Силістрії до держави, як ненарушимої часті Добруджі. Тоді опирали Румунію Англія і Франція, але власне сєму домаганю спротивила ся Росія. Силістрія пришла отже в участі новозадоженю болгарскому князівству, а границі Румунії потягєно недалеко міста. Треба зазначити, що берлінський конгрєс постановив вправді, що укріпєня кріпости мають бути зрівнані з землею, але Болгаря не вповнили до нині сєго услія.

Силістрія є північно-східною точкою очертя в чотирокутнику кріпостей: Русцук-Силістрія-Шумля-Варна. Супроти близькости границі (10 клм.) і залізничного моста на Дунаю коло Чернаводи (65 клм.) на шляху, який лучать Букарєшт а головною румунською пристанєю, Констанциєю, чєє ся Румунія загроженою, хотїла би отже одержати Силістрію, щоби запевнити собі ліпші услія для оборони краю. Болгарія, яка має лише мало що міст, не хоче однак дати Силістрії і жертвєє таке управильненє границі, при яким припали би Румунії лише угєрзя на північній сходї від міста. Крім сєго хоче Болгарія знєсти укріпєня кріпости, і признати Румунії ширшу цолосу краю над Чорним морем, як а початком єї жертвєвала. Але і тут заходять ще великі ріжницї в становищи обох королівств, бо Румунія домагає ся відступленя побережа аж по Валчик в пристанямі Каварною і Балчиком.

— **Радіотєлеграфі на услугах російських шпигунів.** З хвилєю винаходу радіотєлеграфів, улекшєно нечувано спосіб порозуміння в віддалє, з другої однак сторони втратив він запорукку, що тєлеграма дійде лише до ціли свого призначєня, бо вість при помочи радіотєлеграфу, реагує на всі апарати, які находять ся на єї дорозі і в обовязі єї діланя. Завдяки сєму, галицькі радіотєлеграфічні станції вилєвали останними часами дєсятки тєлеграм, які вислано з Балкану до Франції і на відворот, а крім сєго много тєлеграм, надаваних з Росії до російських шпигунів розсїяних по Галичині. Тєлеграми сі уложєні тайним ключем не є легкі до відчитаня, в кождім однак случаю се доказує, як високо

цвите російське шпигунство в Галичині і якими середняками послуговує ся оно в своїх відуючих цілях.

— Спиритизм як середник оглулювання і протупів. Спиритизм се не нова річ: був він уже звисний старинним народам. Хотий і в давних часах послуговували ся ним як середником до сповнюваня ріжних проступків, то о много більше можна се сказати про спиритизм в новітших і найновітших часах, якого масонерия уживає до оглулюваня людей і до сповнюваня ріжнородних злочинів. От возьмим як примір загорілого спиритиста професора університету в Ужалі, Сведенборга, який займав в масонерії високе становище. Ставши ся вільномуллрем Сведенборг не доволла ся товариством людей: він забажав зносити ся з чистими душами. І тому відбував він, як твердив він сам, щорічно подорожжя до висших небесних кругів і там відбував з чистими душами часті конференції. На двом стояли сі его подорожжя завсїгда в звязи з подорожжями до Англії, кудя він їздив щороку. Задля того знав він небесні оселі так добре, як англійський край і тому не позбавив нас тої приятности познакомити нас не лише з небесними оселями, але також і їх мешканцями ангелами, котрі, як чваняв ся Сведенборг, мали бути так одушевлені его мудростю, що ему заявили, що він є одиноко поклоняний до автентичного пояснюваня св. Письма і утвореня нової релігії. Він отже мав стати апостолом нової релігії. Своє поклоняне до тої апостольської праці описує сам Сведенборг так:

„Я обїдав раз дуже пізно в моїм заїзднім дому і їв з великим аетитом, коли нараз при кінці мого обїду я помітив рід мраки, що стала закривати мої очі і тоді я побачив, що стеля моєї комнати була вкрита огидними плазунами. Они зникли... а я побачив тоді посеред живого світля чоловіка, що крикнув до мене страшним голосом: „Не їдж так багато...! Слїдуючої ночі явив ся мені той самий чоловік сіючи від світля і сказав до мене: „Я єсм твоїм Паном, Сотворителем і Спасителем. Я тебе вибрав, щоби ти вияснюв людям правдивий і духовий змісл св. Письма; я тобі буду диктувати, що ти маєш писати... Сей пан був убраний в пурпур. Его відвідини тревали у мене через чверть години. Таки сеї ночі отворили ся очі моєї душі і стали прїдатними, щоби я міг побачити в небі і пеклі духів. Я знайшов там багато із моїх знакомих...“

Яко частий гість небесних осель описує їх Сведенборг в живих красках: Після тих описів роблять ангели в небі тото само, що люди на землі. Они мають свої низші і висші школи, а навіть університети, де учені ангели викладають наукові предмети для менше учених; сьуть також і біржи і торговельні доми; є навіть торги, де продають ся одні предмети, а набувають ся інші.

Духи сьуть подїбно як люди двох ріжних полів і длятого они женять ся, Сведенборг мав щастє бути запрошеним на весїле і був „дійсно“ на він присутний яко весїльний гість. Ангели обох полів сьуть дуже гарні і завсїгда молоді. Сеї краси і молодости не тратять они нікож. Длятого відчувають они більшу розкіш з пожитя з собою, ніж се можуть собі представити смертні люди.

Подїбно як люди, посїдають ангели поля, ліси і плуги і длятого сіють і збирають так як они, а коли доскулює їм зимно, то мають чим огріти свої помешканя.

Задля вносин з небесними душами мав бут Сведенборг так гордим, що коли раз прийшов до него оден генерал з важною орудкою, то він его вдержав кілька годин під дверми. Коли випровадження з терпеливости генерал, став більше нетерпеливо добивати ся до дверей, то Сведенборг сказа на своє оправданє: Даруйте памє генерал, що я вас зараз не прїняв, бо я тепер як раз мав гостя св. апостолів Петра і Павла, котрих мені не випадало полизити самих в хаті.

І той Сведенборг, що їздив за англійські гроші щороку до неба, тішив ся такою повагою поміж своїми земляками, що генерал затиснув зуби, однак не важив ся зробити ему ні навіть найменшої вимівки.

А не инакше річ має ся і в наших часах. Досить пригадати собі бесїди предсїдника основника спиритистичної Унії і апостола нового християнїзму (гл. „Шкідливїсть спіри-

тизму“ стор. 62—65), щоби побачити, як спиритисти оглулюють людей.

Але спиритизм довели вільномуллря не лише до смїшности; они уживали і уживають его до сповнюваня проступків. Французка революція завдячує свій початок не лише матеріялістам з під стягу енциклопедистів, але також і спиритистам, котрі получили ся в 1875. р. в одну ложу звану Les Amis Reunis з осїдком в Парижі. Провідникам сеї ложы було легко переконати несвідомих, що революція є волею висших еств і що ту волю є обовязаний кожний з членів виповнити. Також і конечність звірств легко було провідникам сект представити яко волю висших еств, а властиво за волею своїх провідників пішла товпа темних, а при тім безбоязних, вільномуллряв.

І у нас є розширений спиритизм і то більше, ніж би хто думав, а однак мешканці Галичини, заняті політичними борбами не мають часу звернути увагу на грозячу їм небезпеку. Дперва якась катастрофа може їм отворити очі; але тоді буде вже відай за пізно зарадити духу.

Телеграми

з дня 20. лютия.

Відень. (ТКБ). Під проводом мін. внутрішних справ, бар. Гайнольда, в присутности предс. мін. Штірґка і намєсника Чех, Туна, відбула ся вчера конференція для управлєня язика в державних властях в Чехах. Зі сторони правительства предложено загальні начерки сего закона. Дискусія мала інформаційний характер.

Відень. (ТКБ). Правнича комісія покінчила вчера наради над новим адвокатским законом, над дисциплінарними приписами і над начерком закона про правничі іспити.

Відень. Підчас вчерашнього засіданя польского кола ухвалено, що польске коло в засадї вискажує ся за вгляданем в книги, однак з застереженем, що вгляданє буде виключно середником проти надужитя.

Відень. (ТКБ). Вчера явила ся у спільно го міністра скарбу Бїльньского депутация, зложена з 12 представників всіх груп босайского сойму в справі управлєня язикових відносин в Босні і Герцоговині. Справу обговорено широко на кількогодінній конференції, а міністер зазначив становище правительства.

Будапешт. (ТКБ). В понедїлок відбуде ся перед 11. год. перед полуднем засіданє угорского сойму в цілі уложєня плану своєї діяльности на найближшій час.

Царгород. З околиць Галіполі і Буляїр доносять про великі сїговії. Кілька осіб мало замеранути.

Новий Йорк. (ТКБ). Після вїстий з Мексика Мадеро підписав вже свою димісію. Про зміну правительства повідомлено вже урядово амбасадора Зєднєних Держав.

Господарські, промислові і торговельні вїсти.

Комунікат Красового Союзу для збуту худоби з торгу на рогату худобу у Відні, дня 18. лютия 1913.

Загальний згін вносив 16,045 штук. З того доставлено з Галичини 5,688 штук.

Цїни: Безроги галицькі, молоді, легкі, Прїма 120 до 128 К, тяжкі і товсті, Прїма 120 до 120, середні і гірші 104 до 118, старі і вибравовані 94 до 106 К.

Тенденція: Згін сей був супроти попередного о 353 молодих безрог слабший, проте о 832 безрох товстих більший. Легкі безроги можна було при дуже живім попиті взагалі о 2—4 с. дорожше продати. Безроги тяжкі продавано по цїні вотованій попередного тижня. Безроги товсті упали на цїні о 6 сот. пересїчно.

Спїлки приналежні до Красового Союзу для збуту худоби у Львові доставили 143 штук на 00,000 штук, проданих через Хлїборобску Агенцію для продажы худоби.

Товариство взаїмного кредиту „Джістер“

у Львові, ул. Руска ч. 20.

Телефон ч. 788.
засноване при Товаристві взаїмних обезпечєнь „Джістер“ в р. 1895 в підставі закона о стоваришенях з р. 1873.

Одвічальність членів обмежена до подвійної висоти удїлу.

Цїлю Товариства є уділюванє кредиту своїм членам ріжнїякам обезпеченим в „Дністрі“ від більше літ.

Відсотки від вкладок 4%, без потрученя рентового податку.

Вкладни приймає і виплачує Каса Товариства в урядових годинах, від 8 до 2. в полудне.

Конто в Почтовій Шадницї 35.527.

Жирове Конто в австро-угор банку.

Щадничі вклади К 3,688.428—

Власний масток К 474.302—

Удїлові позички К 4,494.957—

Канцелярії Товариства отворені перед полуднем

Накладом Piusverein-у появили ся гарно виконані ілюстровані переписні листки з малюнками артиста-малюра Асмана, які представляють найбільше займаючі сцени з другої турецької облоги Відня.

Сї листки вислав

Kanzlei des Piusvereines,

Wien, I. Bäckerstrasse 9.

по 1К 60 с за серию (20 листків) разом з поштовою оплатою. Поодинокий листок коштує 10 сот. Замовленя належить висилати на висше згадану адресу.

Брошуру:

Йосиф II. чи Ян Казимир?

(з нагоди святкування мнимої 250-літньої річниці створєня Львівського Університету).
можна набути в Адміністрації „Руслана“ і в книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові по 30 сот. за примірник.

Рух залізничних поїздів

обовязуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-європейского.

Замітна. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години вічві від 600 вечером до 556 рано означені підчеркненем чисел минутних.

Вїзїзг зі Львова

з головного двірця:
До Кракова: 12:35, 3:40, 8:22, 8:35, 2:05§, 2:45, 3:45*, 5:46†, 6:05, 7:00, 7:30, 11:10.
*) до Рїшева, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.
До Підволочиск: 6:10, 10:35, §2:16, 2:27, 2:50†, 8:40, 11:13.
†) до Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Черновець: 2:50, 6:10, 9:15, 9:37, 2:25, 3:05*, 6:28†, 7:55*, 11:00.
*) до Станїславава, †) до Коломиї. *) до Ходорова кожного попередного дня перед недїлюю і святам.
До Стрия: 6:00, 7:30, 10:02 §), 1:45, 6:50, 11:25. §) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлю і рим.-кат свята.
До Самбора: 6:58, 9:05, 3:50, 10:56.
До Сокаля: 7:35, 2:21, 8:00, 11:35*)
*) до Рави рускої (лише в недїлі).
До Яворова: 8:40, 5:45.
До Підгаєць: 5:55, 4:53.
До Стоянова: 7:55, 6:00.

з двірця „Львів-Підзамче“:
До Підволочиск: 6:25, 10:55, 2:29*), 2:42, 3:07†), 9:01, 11:30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
До Підгаєць: 6:09, 1:21*), 5:15, 10:40§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлюю.
До Стоянова: 8:12, 6:17.
з двірця „Львів-Личаків“:
До Підгаєць: 6:28, 1:40*), 5:36, 10:59§).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлюю.
Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відїздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2, Нр. сходів II.
Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.
Поїзд особовий зі Львова до Станїславава відходить о год. 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

з головного двірця:
До Брухович: що дня: 6:02.

— Хто ще не має образа Відз Б. Хмельницького до Києва“ зволить ласкаво поспішити ся з замовленем. Цїна: К 10 (люксусове К 16 на вичерпаню) пересилка К 1:20. Відповіді рами зі склом, оправою і опакованем: сальонові К 12, дубові і золоті по К 16, магоньові і плюшові по К 20, спеціальні К 28. Замовляти на адреси: І. Павлик або М. Кривецький. Львів, Ринок 10, а також „Сокіл-Батько“ Львів, Руска 20. Полєкші в сплатах.

Перший український гуртївний склад паперу, приладів шкільних і канцелярїйних, склад галлантерїї, виробів гуцульських, сніцєрських і різьби

СОЮЗНИЙ БАЗАР

Львів, ул. Руска 20.
великий вибір рам і образків святих і славних людей, письменників і музиків. Окази укр. штуки народної. Вироби пацьорковї, гердани і т. и.

ПЕРФУМИ
французкі і англійські, правдива вода кольоньска, кальодонт до зубів, мила тоалетовї і до голєня.

Заступство на Галичину книг торговельних марки „Optimax“.

ПАПЕРИ
канцелярїйні, концептові, коверти у всіх форматах (на жаданє з друком).

К И Л И М И в найбільшїм виборі, правдиві косївські воняні.

ВІДЗНАКИ СОКІЛЬСКИ
Коралики до виробів коралєних. Пєра, олівці, папір з жїркою „Рїднє. Школа“.

Замовленя з провінції полагаджує ся відвортною поштою.

Поручаємо книжку: О. Стефан Бїльньський „Матерїялістичний світогляд в кругах шкільної молодєжи, его причини і наслідки“.

Цїна 50 сот. (поштово оплата 5 сот.). Набувати можна в книгарні Наук. Тов. а ім. Шевченка у Львові, Ринок 10, або у автора, катєхита гімназїї в Жовкві.

Чистий дохід на „Ювілейну Захоронку ім. о. Маркіяна Шашкевича в Яворові“.

Крізїзг до Львова

на головний дворець:
З Кракова: 2:22, 5:45, 7:25, 8:50, 1:10 10:05, 1:30, 2:00§), 5:40, 7:25†), 8:25, 9:50.
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно що дня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно що дня.
З Підгачєць: 7:20, 11:30 1:50 §), 2:15, 3:05, (0:30, 10:48†)
†) з Красного, §) р. до 30/9 включно що дня.
З Черновець: 12:05, 5:15 §), 5:45†), 7:40, 10:25*), 1:55, 5:52, 6:25, 9:34.
*) зі Станїславава, †) з Коломиї, §) з Ходорова кожного слїдуючого дня по недїлі і святаї.
Зі Стрия: 7:28, 11:40, 4:25, 6:45, 10:19 §, 11:00 §) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлі і рим.-кат. свята.
З Самбора: 7:50, 9:55, 2:10, 8:30
Зі Сокаля: 7:10, 1:25, 7:57
З Яворова: 8:12, 4:20
З Підгаєць: 11:10, 10:20
Зі Стоянова: 10:01, 6:30

на дворець „Львів-Підзамче“:
З Підволочиск: 7:01, 11:11 1:36*), 2:00, 5:10 10:12, 10:31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно що дня.
З Підгаєць: 7:26*) 10:49, 6:29*) 10:01, 12:00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлюю.
Зі Стоянова: 9:21, 6:11

на дворець „Львів-Личаків“:
З Підгаєць: 7:08*), 10:31, 6:11*), 9:41, 11:43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і не в суботу і недїлюю.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відїздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2, Нр. сходів II.
Поїзд особовий зі Львова до Красного відїздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.
Поїзд особовий зі Львова до Станїславава відходить о год. 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

з головного двірця:
З Брухович: що дня 6:55.

З друкарні В. А. Шайковського у Львові.